

pct. For ganske nylig er der med de såkaldte Napolivilkår åbnet mulighed for 67 pct. reduktion.

Samtidig har Danmark støttet, at man for lande, som er godt på vej i tilpasningsprocessen, skal kunne yde reduktion af hele Parisklubgælden på én gang. Også her er der med Napoli-vilkårene gennemført forbedringer, der vil blive udmøntet i de kommende år.

En relativt stor del af lavindkomstlandenes gæld udgøres af lån fra de multilaterale institutioner. De fleste af disse lån er ydet på stærkt koncessionelle vilkår, altså med et betydeligt støtteelement. Nogle lavindkomstlande har samtidig en tyngende gæld på markedsvilkår til Den Afrikanske Udviklingsbank og i mindre omfang til Verdensbanken og IMF.

Denne gæld kan ikke eftergives uden alvorlige følger for udlånsinstitutionernes udlånsvilkår og dermed for samtlige låntagere. Derfor virker bl.a. Danmark for tilvejebringelse af koncessionelle, multilaterale ressourcer til at lette forrentningen og afbetalingen af den gæld, udviklingslandene har på markedsvilkår. Vi har i forhandlingerne op til topmødet virket kraftigt for, at man internationalt accepterer behovet for at finde en holdbar løsning på dette problem.

Selv har Danmark eftergivet praktisk talt alle de statslån, der tidligere har været ydet til de mindst udviklede lande. Desuden har vi i begrænset omfang eftergivet afdrag på sådanne lån til andre lavindkomstlande. Vi bruger som bekendt ikke længere lån som bistandsform.

De synspunkter, vi står for i gældsspørgsmål, har også præget EU's fælles position i forhandlingerne. Med EU's imødekommende holdning, herunder også med hensyn til at se på gælden til de internationale finansieringsinstitutioner, er det min forventning, at der kan findes et rimeligt kompromis i København. Ingen kan naturligvis fortænke udviklingslandene i at holde forhandlingerne om dette vigtige spørgsmål åbne så længe som muligt.

Udviklingsbistand og internationalt samarbejde er ikke tilstrækkeligt til at sikre udvikling. Appeller om international solidaritet og omfordeling af verdens velstand er kun troværdige, hvis de har grundlag i tilsvarende nationale foranstaltninger.

Samtidig er udviklingsbistanden af afgørende betydning for mange udviklingslande. Den internationale bistand bør følgelig opretholdes, forøges og også koncentreret om de fattigste lande.

I debatten op til topmødet har 20:20-princippet været genstand for stor opmærksomhed. Dette princip går ud på en gensidig forpligtelse mellem donorlandene og modtagerlandene, hvorefter donorlandene skal afsætte 20 pct. af deres bistand og modtagerlandene 20 pct. af deres statsbudget til social udvikling.

20:20-princippet har en vis appel, men er teknisk vanskeligt at håndtere. Både blandt udviklingslandene og blandt donorlandene er der delte meninger om det. Selv blandt de nordiske lande er der diametralt forskellige opfattelser om værdien af 20:20-begrebet.

For regeringen er det afgørende, at topmødet fastslår, at social udvikling skal opprioriteres synligt både af udviklingslandene og af donorlandene. 20:20-princippet er én måde at gøre dette på, ikke den eneste saliggørende, men vi støtter altså princippet.

Udviklingsbistandens størrelse, dvs. opfyldelsen af den internationale 0,7 pct.-målsætning, vil også blive drøftet. Danmarks bistand udgør som bekendt 1 pct. af bruttonationalindkomsten. Regeringen er med dette udgangspunkt indstillet på at nå frem til en så klar og præcis tidsbunden opfyldelse af den internationale målsætning som overhovedet muligt.

Regeringen lægger vægt på, at topmødeprocessen ikke slutter den 12. marts, når stats- og regeringscheferne forlader København. Der må sikres en opfølgning. Topmødevedtagelserne kræver intet mindre end en massiv politisk vilje til at investere i mennesker og menneskers velfærd. Dette er de enkelte landes ansvar.

I opfølgningen er det vigtigt, at det civile samfund fra enkeltsagsbevægelser til de store etablerede organisationer, erhvervslivet og forskningsinstitutioner inddrages. Man skal ikke lave programmer for dem, der skal hjælpes, men med deres fulde deltagelse. Det enkelte menneske skal gives redskaberne til og muligheden for at komme videre.

Pengene skal i første række findes i hvert enkelt land. Det kan ske ved at udbygge og effektivisere skattesystemerne. Både i udviklingslandene, i de tidligere kommunistiske lande og i mange industrilande er der store grupper af befolkningen, som godt kunne yde mere til deres eget samfunds udvikling.

Militæruddgifter og udviklingsudgifter står ofte i grel modsætning til hinanden. Blot en brøkdel af militæruddifterne kunne skabe varige og virkelig mærkbare forbedringer af menneskers levevilkår.